

DIJOURS SANT

Catedral de Vic, 24-3-2016

La celebració eucarística d'aquest vespre del Dijous Sant ens porta al Cenacle, on Jesús va celebrar la Cena santíssima en què instituï l'Eucaristia i, amb aquest sacrament, el sacerdoci ministerial, servei d'amor. Fou també en el Cenacle on Jesús va donar el manament nou, amb el qual la família que neix de la seva mort i resurrecció té la llei fonamental que regeix la seva vida en l'interior de la comunitat i en relació amb tots els homes. La missa vespertina de la Cena del Senyor ens fa mirar la creu redemptora, tal com hem cantat en l'antífona d'introducció: «Nosaltres hem de gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual tenim la salvació, la vida i la resurrecció; ell ens ha salvat i ens ha alliberat». I així és: en aquests dies de la Setmana Santa nosaltres, en l'avui de la litúrgia cristiana, vivim els misteris de la vida del Senyor en la seva passió, mort i resurrecció. En la litúrgia cristiana, per obra de l'Esperit Sant, es fa present de nou el sacrifici redemptor de Crist, l'únic sacrifici de Crist per a salvar tota la humanitat. No és un simple record d'una realitat passada, sinó la mateixa realitat de Crist, oferint-se per nosaltres en la creu, viscut avui per a salvació nostra. És el misteri gran que en Crist se'ns revela plenament i definitivament: Déu és amor. Aquesta és la Pasqua de la Misericòrdia que celebrem en aquest any sant.

El poble d'Israel celebra any rere any la Pasqua. També ho va fer Jesús en aquell sopar pasqual que avui commemorem. El sopar pasqual s'acompanya amb la pregària, sobretot dels salms. La pregària per excel·lència de la nit de Pasqua era el salm anomenat de la gran lloança (Gran Hal·lel), en el qual de manera litànica es repeteix: *Perdura eternament el seu amor* (Sl 119). La confessió del poble de Déu, tot repassant la seva història, és la certesa de l'amor sempre fidel de Déu a favor d'ells. Jesús, mentre instituïa l'Eucaristia com a memorial perenne del seu sacrifici, posava en relleu, amb el cant d'aquest salm que proclama que la misericòrdia del Senyor és eterna, la certesa de l'amor misericordiós de Déu a favor dels homes. Jesús viu la seva passió i mort en aquest horitzó de misericòrdia divina, conscient del gran misteri de l'amor de Déu que s'acompleix en la seva creu. L'Eucaristia és el memorial d'aquest amor. Cada vegada que celebrem l'eucaristia es fa present l'amor misericordiós de Déu que salva la humanitat. Cada missa celebrada en la senzillesa de la fe de l'Església és font de salvació, de misericòrdia, de vida, de llibertat, de reconciliació, de pau. Com podem, doncs, ser indiferents a la celebració de l'Eucaristia? ¿No hauria de ser el nostre deler cercar-la i viure-la profundament? No hauríem de ser tots nosaltres apòstols de la celebració de la missa?

Jesús renta els peus als seus deixebles, i, amb aquest fet, Jesús manifesta la seva missió de servent que dona la seva vida com a preu de rescat per

tots els homes. Aquest gest de Jesús de rentar els peus als seus deixebles manifesta el gran amor amb què Jesús estima els seus. El seu cor, ple de l'amor de Déu, manifesta com és el cor del Pare. Misericòrdia és el nom de Déu, ens recorda el papa Francesc. Rentar els peus als seus deixebles, com tots els fets petits o grans de Jesús, manifesta l'amor misericordiós de Déu a favor de tots els homes. Rentant els peus als seus deixebles, Jesús ens obre el cor de Déu. L'ofici de rentar els peus és propi de l'esclau. Jesús, doncs, fa una acció pròpia d'un esclau. Déu serveix l'home, s'ha fet servidor d'ell. Servint i rentant els peus a la seva criatura, Déu es revela en allò que és més propi de la seva divinitat i dóna a conèixer el més propi de la seva glòria. Sí, Déu és amor misericordiós, un amor fidel i entranyable que no dubta a posar-se de genolls davant la seva criatura per rentar-li els peus; que no dubta a lliurar el seu Fill perquè en ell tot el món se salvi; que no dubta a morir en la creu perquè ens en vingui la salvació i la vida. L'amor misericordiós de Déu va més enllà del que la nostra saviesa i la nostra justícia poden capir.

Aquest és l'amor de Déu a favor dels homes. I el misteri és: Com pot ser que sigui tan poc estimat el qui és el mateix amor? Com poden haver-hi cors que es tanquin a l'amor misericordiós de Déu? Deia sant Joan Pau II: «La mentalitat contemporània, potser en més gran mesura que la de l'home del passat, sembla oposar-se al Déu de la misericòrdia i tendeix a més a arraconar de la vida i arrancar del cor humà la idea mateixa de la misericòrdia» (*Dives in misericordia*, 2). En el cor de l'home, com a fruit del pecat original, en el qual l'home cau induït pel pare de la mentida, hi ha una reticència a ser estimats del tot, sempre i incondicionalment. Lluitem per fer valer els nostres drets, àdhuc el de ser estimats pels nostres mèrits. Perquè m'he guanyat que m'estimin, pensem autoenganyant-nos. Això és així, tant en les relacions amb els altres com també respecte a Déu. És el nostre orgull, el nostre jo a qui costa de saber que és un altre, que és el Senyor el qui ens estima abans que nosaltres el puguem conèixer i estimar. L'amor de Déu sempre ens precedeix. Des d'aquesta perspectiva comprenem la tossuderia de Simó Pere per no deixar-se rentar els peus per Jesús. No solament ho comprenem, sinó que ens hi identifiquem. Vull ser jo el qui primer estimi Jesús, vull ser jo el qui faci moltes coses per Jesús. Vull ser jo el qui doni la vida per Jesús, pensaria Pere i pensem nosaltres.

Creure en l'amor misericordiós de Déu significa deixar-se rentar els peus per Jesús. L'amor de Jesús fins a l'extrem, en el qual es manifesta l'amor misericordiós del Pare, és el que ens purifica i ens renta. L'amor de Déu és el que allibera i salva. Deixar-nos rentar els peus per Jesús significa sortir de la nostra supèrbia que ens porta a voler ser sempre els primers i els millors. Deixar-se rentar els peus significa deixar que sigui Jesús el qui ens fa capaços d'acollir l'amor gratuït de Déu a favor nostre. El qui es deixa estimar així per Jesús entra en l'escola de l'amor misericordiós de Déu que ens porta a ser misericordiosos com el Pare.

El qui renta els peus als deixebles és el Mestre i el Senyor i ens recorda que ens hem de rentar els peus els uns als altres. Ens ho diu amb l'exemple i ens diu amb el manament nou: *Us dono un manament nou: Que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat* (Jn 13,34). Jesús ens exigeix, als qui som els seus deixebles, que visquem servint com ell i que estimem com ell estima. Jesús ens ho exigeix, perquè abans ell ja ens ha rentat el peus i ens ha fet homes nous. El misteri de la seva mort i resurrecció, del qual participem pel sagrament del baptisme, ens fa homes nous. És aquest el do fonamental que possibilita que nosaltres puguem viure el manament nou d'estimar com Crist estima, com Déu estima. I ja sabem quin és aquest amor: donar la vida pels germans. Ser cristià és abans que res un do, però que després es desenvolupa en el deure de viure aquest do. El cristià és el qui rep el do de l'amor misericordiós i per això no pot fer res més que estimar d'una manera concreta el germà que té al seu costat i del qual es converteix en proïme, amb la pràctica de les obres de misericòrdia. Germans, preguntem-nos: Em deixo estimar del tot per Jesús? Deixo que ell em transformi en deixeble seu? Deixo que l'amor misericordiós de Déu passi del meu cor al cor del germà necessitat?

I una darrera paraula molt escaient en aquesta catedral, temple mare de tots els temples de la diòcesi de Vic. El Dijous Sant és un dia sacerdotal. Jesús va instituir en aquest dia l'Eucaristia i amb ella el sacerdoci. Preguem per tots els nostres sacerdots, pels més grans i pels més joves, pels qui estan soffrint per la malaltia i la vellesa i pels qui puguin ser provats i assetjats per la temptació i el desànim; preguem per la seva fidelitat a Crist i la seva generositat en el ministeri encomanat. Preguem també pels nostres cinc seminaristes i per aquells joves que ell crida o prepara perquè siguin els servidors de l'amor de Déu enmig de les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi.

Ho encomanem tot a la intercessió de santa Maria, Mare de Déu, fidel servidora de l'amor de Déu que s'estén de generació en generació i profetessa del Déu que sempre recorda el seu amor a favor de tots els homes. Que ella ens porti sempre al seu Fill Jesús, el qui és el rostre visible del Déu invisible, de l'amor misericordiós del Pare. Amén.